

R.J. Palacio (n. 1963, New York, SUA) este graficiană și scriitoare. A realizat designul a numeroase cărți înainte de a deveni ea însăși autoare. Palacio a așteptat ani la rând momentul potrivit pentru a scrie o carte. O întâlnire întâmplătoare cu o fetiță la un chioșc de înghețată a convins-o că momentul acela a sosit. Așa s-a născut *Minunea* (2012), un volum vândut în peste 1,5 milioane de exemplare. Cartea, cu mesajul ei „Alege să fii bun“, a devenit un fenomen răspândit în lumea întreagă, venind în sprijinul luptei împotriva violenței în rândul elevilor.

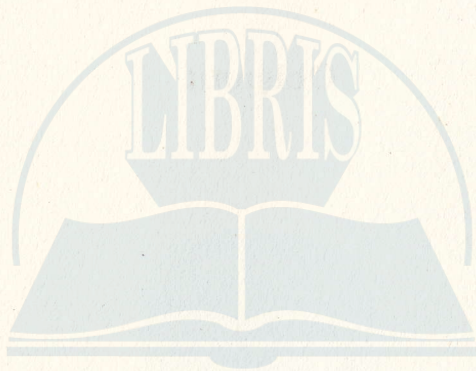
Cartea lui Julian (2014) vine să completeze povestea despre Auggie Pullman cu o perspectivă inedită, prin vocea lui Julian, personajul „negativ“ din *Minunea*, „agresorul“.

R.J. PALACIO

Cartea lui Julian

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Obişnuit

Bine, bine, bine.
Ştiu, ştiu, ştiu.

Nu m-am purtat frumos cu August Pullman!

Mare scofală. Nu-i sfârşitul lumii, oameni buni. Hai să nu mai facem din ţânţar armăsar, da? Pământul e mare şi nu-i toată lumea drăguţă cu toată lumea. Aşa merg lucrurile. Chiar nu vreţi să treceţi peste asta? Cred că e momentul să mergeţi mai departe şi să vă vedeţi de viaţă, da?

Fir-ar să fie!

Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg. Acum sunt cel mai popular băiat din clasa a cincea, iar peste un minut devin, nu ştiu... Altceva. Asta doare. Tot anul ăsta a durut. În primul rând aş vrea ca Auggie Pullman să nu fi venit niciodată la Şcoala Beecher! Aş vrea să-şi fi ţinut ascunsă undeva feţişoara de monstru, ca în *Fantoma de la Operă*. Pune-ţi o mască, Auggie! Ia-ţi faţa din faţa mea, te rog. Totul ar fi mult mai uşor dacă pur şi simplu ai dispărea.

Cel puţin pentru mine. Apropo, nu vreau să spun că pentru el ar fi floare la ureche. Ştiu că n-are cum să-i fie uşor nici lui să se uite zilnic în oglindă sau să meargă pe stradă. Dar asta nu-i problema mea. Problema mea este că totul s-a schimbat de când a venit el la mine la şcoală. Copiii sunt altfel. Eu sunt altfel. Iar asta înseamnă o mare belea.

Aș vrea ca totul să fie așa cum era în clasa a patra. Mamă, ce ne mai distram pe-atunci! Jucam prinselea în curte și nu că mă laud, dar toată lumea mă voia pe mine în echipă, știți? Vă spun! Toată lumea voia să facă pereche cu mine la proiectele de studii sociale. Și absolut toată lumea râdea de fiecare dată când spuneam ceva nostim.

La prânz, stăteam întotdeauna cu tovarășii mei și eram o gașcă. Adică, chiar *eram*! Henry. Miles. Amos. Jack. Gașcă adevărată! Și era marfă. Aveam atâtea chestii secrete! Semne cu mâinile pentru tot.

Nu știu de ce a trebuit să se schimbe totul. Nu știu de ce toată lumea s-a prostit în legătură cu toate chestiile.

De fapt, *știu* de ce: din cauza lui Auggie Pullman. Cum a apărut el, lucrurile au încetat să mai fie ce-au fost. Totul era cât se poate de obișnuit. Iar acum, totul este complet dat peste cap. Numai din cauza lui.

Și a domnului Tushman. De fapt, într-un fel e numai vina domnului Tushman.

Telefonul

Îmi amintesc că mama a făcut mare caz de telefonul primit de la domnul Tushman. În seara aceea, la cină, a tot repetat ce mare onoare era chestia asta. Directorul gimnaziului sunase la noi acasă și o întrebase dacă mă lasă să fiu într-un fel de comitet de primire pentru un copil nou-venit la școală. Uau! Ce chestie! Mama se purta de parcă aș fi câștigat Oscarul sau așa ceva. A zis că treaba asta îi demonstra că școala recunoștea cu adevărat care erau elevii „speciali“, ceea ce ei i se părea grozav. Mama nu-l cunoscuse până atunci pe domnul Tushman, pentru că el era directorul gimnaziului, iar eu abia terminasem clasele primare, dar zicea întruna, încântată nevoie mare, cât de drăguț se arătase la telefon.

Mama a fost întotdeauna ceva important pe la școală. Face parte din Consiliul Școlar, ceea ce nu știu exact ce înseamnă, dar pare să fie mare școală. Și mereu se oferă voluntară pentru tot soiul de chestii. Dintre toate mamele, numai ea a fost reprezentantul clasei mele, în toți anii pe care i-am terminat până acum la Beecher. De fiecare dată. Face o mulțime de lucruri pentru școala aia.

Așa că, în ziua în care trebuia să particip la comitetul de primire, m-a lăsat în fața gimnaziului. A vrut să mă ducă înăuntru, da' i-am zis:

— Mamă, nu mai sunt la școala primară!

S-a prins și a plecat de-acolo cu mașina înainte să intru eu în clădire.

Charlotte Cody și Jack Will erau deja în holul din față și ne-am salutat. Am dat mâna cu Jack așa cum făceam noi în gașca noastră și l-am salutat pe urmă pe paznicul de la poartă. Apoi ne-am dus spre biroul domnului Tushman. Era tare ciudat să fiu la școală când nu mai era nimeni acolo.

— Frate, am putea să ne dăm cu skateboardul pe aici și n-ar ști nimeni, i-am spus lui Jack, alergând și dându-mă ca pe ghețuș pe pardoseala netedă a holului, când paznicul nu ne mai putea vedea.

— Ha, da, a zis Jack, dar am băgat de seamă că pe măsură ce ne apropiam de biroul domnului Tushman, Jack devenea tot mai tăcut. De fapt, arăta de parcă i-ar fi venit să dea la boboci.

Când aproape că am ajuns în capul scărilor, s-a oprit.

— Nu vreau să fac treaba asta! a zis el.

M-am oprit lângă Jack. Charlotte ajunsese deja la etaj.

— Haideți! a zis ea.

— Nu ești tu șefa, i-am răspuns.

A clătinat din cap și mi-a aruncat o „privire“. Eu am râs și l-am înghiontit cu cotul pe Jack. Ne plăcea s-o provocăm pe Charlotte Cody. Făcea mereu pe sclifosita!

— E total aiurea! a zis Jack, și și-a frecat fața cu palmele.

— Ce anume? am întrebat.

— Știi cine-i copilul cel nou? a zis el.

Am dat din cap că nu.

— Tu știi cine este, corect? a întrebat-o el pe Charlotte, uitându-se în sus la ea.

Charlotte a coborât scările spre noi.

— Cred că da, a zis și a făcut o mutră de parcă tocmai ar fi gustat ceva rău.

Jack a scuturat din cap și pe urmă s-a lovit de trei ori cu palma peste frunte.

— Sunt un mare idiot că am spus da la treaba asta! a zis el, scrâșnind din dinți.

— Stai așa, despre cine-i vorba? am întrebat eu.

L-am apucat pe Jack de umăr ca să se uite la mine.

— Cred că îl cheamă August, a răspuns el. Îl știi pe puștiul cu fața?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Glumești? a zis Jack. Nu l-ai văzut niciodată pe băiatul ăla? Stă în cartier. Uneori mai vine pe terenul de joacă. Trebuie să-l mai fi văzut până acum. Toată lumea l-a văzut.

— Nu locuiește în acest cartier, a zis Charlotte.

— Ba da! a ripostat Jack pierzându-și răbdarea.

— Nu, vreau să zic că *Julian* nu locuiește în acest cartier, a răspuns ea la fel de nerăbdătoare.

— Și ce importanță are? am zis eu.

— Las-o baltă! m-a întrerupt Jack. Nu contează. Crede-mă, frate, n-ai văzut așa ceva în viața ta!

— Nu fi rău, te rog, Jack, a zis Charlotte. Nu-i frumos.

— Nu sunt rău deloc! a zis Jack. Spun doar adevărul.

— Da' cum arată, mai exact? am întrebat eu.

Jack n-a răspuns. A rămas doar pe loc și a clătinat din cap. M-am uitat la Charlotte, care s-a încruntat.

— O să vezi, a zis ea. Hai să mergem odată, bine?

S-a întors, a urcat scara până sus și a dispărut pe holul dinspre biroul domnului Tushman.

— Jack, frate, haide! am zis eu.

M-am prefăcut că-i ard una peste față. Asta l-a făcut să rădă un pic și să-mi repeadă un pumn cu încetinitorul. Și așa am ajuns să jucăm „splina“, un joc în care trebuia să ne pocnim unul pe celălalt în coaste.

— Veniți, băieți! ne-a ordonat Charlotte din capul scărilor.